
VASTAVALLANKUMOUS JA VENÄJÄN KANSAT

Vallankumouksen ja demokraattisten uudistusten päivinä liike tapahtui vapautuksen lipun alla.

Talonpojat vapautuivat tilanherrain kaikkivallasta. Työläiset vapautuivat tehdashallintojen oikutteluista. Sotilaat vapautuivat kenraalien mielivallasta...

Vapautumisprosessi ei voinut olla kajoamatta myöskään Venäjän kansoihin, joita tsarismi oli sortanut vuosisatoja.

Asetus kansojen „tasa-arvoisuudesta“ ja kansallisten rajoitusten tosiasiallinen hävittäminen, ukrainalaisten, suomalaisten ja bielovenäläisten edustajakokoukset sekä kysymys federatiivisesta tasavallasta, kansojen itsemääräämisoikeuden juhlallinen julistaminen ja viralliset lupaukset „olla panematta esteitä“ — kaikki tämä puhui Venäjän kansojen suuresta vapausliikkeestä.

Niin oli vallankumouksen päivinä, jolloin tilanherrat olivat poistuneet näyttämöltä ja imperialistinen porvaristo oli demokratian rynnistyksen puristuksessa.

Tilanherrojen (kenraalit!) palattua jälleen valtaan ja vastavallankumouksellisen porvariston päästyä voitolle kuva muuttuu kokonaan toiseksi.

„Suuret sanat“ itsemääräämisestä ja juhlalliset lupaukset „olla panematta esteitä“ painetaan unholaan. Asetetaan mitä uskomattomimpia esteitä, jopa suoraan puututaan kansojen sisäiseen elämään. Suomen eduskunta hajoitetaan⁶⁷ ja uhataan „julistaa Suomi piiritystilaan, jos tarvitaan“ („Vetsherneje Vremja“, elokuun 9 pnä). Aloitetaan hyökkäys Ukrainan Radaa ja Sihteeristöä vastaan⁶⁸ siinä ilmeisessä aikomuksessa, että Ukrainan autonomialta riistetään johto. Samalla pulpahtaa esiin vanhoja, inhoittavia menetelmiä kansallisten yhteentörmäysten provosoimiseksi ja „petoksesta“ epäilynalaiseksi saattamiseksi siinä tarkoituksessa, että päästämällä vastavallankumoukselliset chauvinistiset voimat valloilleen, voitaisiin hukuttaa verivirtoihin itse kansallisen vapautuksen aate, kaivaa kuilu Venäjän kansojen välille ja kylvää niiden välille vihaa vallankumouksen vihollisten riemuksi.

Siten annetaan surmanisku noiden kansojen yhte-näiseksi veljesperheeksi yhdistämisen asialle.

Sillä on itsestään selvää, että kansallisten „riidan-aiheiden“ politiikka ei yhdistä kansoja toisiinsa, vaan erottaa niitä toisistaan voimistaen niiden keskuudessa „separatistisia“ pyrkimyksiä.

Sillä on itsestään selvää, että vastavallankumouksellisen porvariston harjoittama kansallisen sorron politiikka uhkaa sillä samalla Venäjän „hajoamisella“, jota vastaan porvarillinen sanomalehdistö niin valheellisesti ja tekopyhästi ulvoo.

Sillä on itsestään selvää, että kansallisuuksien usuttamispolitiikka on sitä samaa inhoittavaa politiikkaa, joka kansojen keskinäistä epäluottamusta ja vihaa

syventämällä hajottaa koko Venäjän proletariaatin voimia kaivaen maata aivan vallankumouksen perustusten alta.

Juuri sen vuoksi on koko myötätuntomme vajaa-oikeudellisten ja sorrettujen kansojen puolella, jotka luonnollisesti taistelevat tuollaista politiikkaa vastaan.

Juuri sen vuoksi me suuntaamme aseemme kärjen niitä vastaan, jotka kansan „itsemääräämisen“ varjolla harjoittavat imperialististen aluevaltausten ja väkivaltaisen „yhdistämisen“ politiikkaa.

Me emme lainkaan vastusta kansojen yhdistymistä yhdeksi valtiolliseksi kokonaisuudeksi. Me emme suinkaan kannata suurten valtioiden pirstomista pieniksi. Sillä on itsestään selvää, että pienten valtioiden yhdistyminen suuriksi on eräs niistä ehdoista, jotka helpoittavat sosialismin toteuttamista.

Mutta me olemme ehdottomasti sillä kannalla, että tämän yhdistymisen täytyy olla vapaaehtoista, sillä vain sellainen yhdistyminen on todellista ja vankkaa.

Mutta sitä varten on ennen kaikkea tunnustettava Venäjän kansojen täydellinen ja ehdoton itsemääräämisoikeus aina niiden Venäjästä eroamiseen asti.

Edelleen, tämä sanallinen tunnustaminen on vahvistettava teoilla antamalla kansojen määrätä nyt heti alueensa ja valtiollisen rakenteensa muodot perustavissa kokouksissaan.

Vain tällainen politiikka voi lujittaa kansojen luottamusta ja ystävyyttä.

Vain tällainen politiikka voi raivata tien kansojen todelliselle yhdistymiselle.

Epäilemättä Venäjän kansat eivät ole hairahtumattomia ja ne saattavat tehdä joitain virheitä elä-

mänsä järjestelyssä. Venäläisten marxilaisten velvollisuus on osoittaa niille ja ennen kaikkea niiden proletaareille nuo virheet pyrkien saamaan aikaan virheiden korjaamisen arvostelun avulla, vakuuttamisen avulla. Mutta **kenelläkään** ei ole oikeutta puuttua **väkivaltaisesti** kansakuntien sisäiseen elämään ja „korjata“ **väkivalloin** niiden virheitä. Kansakunnat ovat täysivaltaisia sisäisen elämänsä asioissa, ja niillä on oikeus järjestää asiansa oman tahtonsa mukaan.

Sellaiset ovat Venäjän kansojen perusvaatimukset, jotka vallankumous on julistanut ja joita vastavallankumous nyt polkee maahan.

Näiden vaatimusten toteuttaminen on mahdotonta, niin kauan kun vastavallankumous on vallassa.

Vallankumouksen voitto — se on ainoa tie Venäjän kansojen vapautumiselle kansallisuussorrosta.

On vain yksi johtopäätös: kansallisuussorrosta vapautumista koskeva kysymys on valtakysymys. Kansallisuussorron juuret piilevät tilanherrojen ja imperialistisen porvariston herruudessa. Vallan siirtäminen proletariaatin ja vallankumouksellisten talonpoikain käsiin — juuri se merkitseekin Venäjän kansojen täydellisen kansallisuussorrosta vapautumisen saavuttamista.

Joko Venäjän kansat tukevat työläisten vallankumouksellista taistelua vallasta, ja silloin ne saavuttavat vapautuksen, tai ne eivät tue sitä, ja silloin vapautus jää niiltä varmasti näkemättä.

„Proletari“ № 1,
elokuun 13 pnä 1917

Artikkeli ilman allekirjottusta